

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — ADV Allround Vermittlungs AG, w stanie likwidacji, przeciwko Finanzamt Hamburg-Bergedorf

(Sprawa C-218/10) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuły 9, 17 i 18 — Określenie miejsca świadczenia usług — Termin „zapewnienie personelu” — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek — Konieczność identycznej oceny świadczenia usług w przypadku usługodawcy i usługobiorcy)

(2012/C 73/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ADV Allround Vermittlungs AG, w stanie likwidacji

Strona pozwana: Finanzamt Hamburg-Bergedorf

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) tiret szóste, art. 17 ust. 1, art. 17 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 3 lit. a), a także art. 18 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz. U. L 145, s. 1) — Określenie miejsca opodatkowania usługi polegającej na zapewnieniu usługobiorcy personelu wykonującego działalność na własny rachunek, który nie jest zatrudniony przez usługodawcę — Termin „personel” — Konieczność identycznej oceny w przedmiocie podlegania transakcji opodatkowaniu podatkiem VAT w przypadku, z jednej strony usługodawcy, i, z drugiej, strony usługobiorcy

Sentencja

1) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) tiret szóste szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji

ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że termin „zapewnienie personelu”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje również zapewnienie personelu prowadzącego działalność na własny rachunek, który nie jest zatrudniony przez świadczącego usługę przedsiębiorcę.

- 2) Artykuł 17 ust. 1, art. 17 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 3 lit. a) oraz art. 18 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one od państw członkowskich ukształtowania ich krajowych przepisów proceduralnych w sposób zapewniający, żeby opodatkowanie świadczenia usługi oraz podatek od wartości dodanej podlegający zapłacie od tej usługi były oceniane w spójny sposób w przypadku usługodawcy i w przypadku usługobiorcy, nawet jeżeli podlegają oni właściwości różnych organów podatkowych. Przepisy te jednak zobowiązują państwa członkowskie do przyjęcia środków koniecznych w celu zapewnienia prawidłowego pobierania podatku od wartości dodanej i przestrzegania zasady neutralności podatkowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Maribel Dominguez przeciwko Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

(Sprawa C-282/10) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuł 7 — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Warunki nabycia prawa ustanowione w uregulowaniu krajowym — Nieobecność pracownika — Wymiar prawa do urlopu w zależności od charakteru nieobecności — Uregulowanie krajowe sprzeczne z dyrektywą 2003/88 — Rola sądu krajowego)

(2012/C 73/03)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maribel Dominguez

Strona pozwana: Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de Cassation (Francja) — Wykładnia art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Przysługujący pracownikom coroczny płatny urlop — Powstanie prawa do urlopu niezależnie od rodzaju i czasu trwania nieobecności pracownika — Krajowe przepisy uzależniające przyznanie tego urlopu od rzeczywistego świadczenia pracy przez co najmniej dziesięć dni w roku rozliczeniowym — Ciężący na sądzie krajowym obowiązek niestosowania krajowych przepisów sprzecznych z prawem Unii.

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym, zgodnie z którymi uprawnienie do corocznego płatnego urlopu jest poddane wymogowi minimalnego okresu dziesięciu dni lub miesiąca rzeczywistego świadczenia pracy w okresie rozliczeniowym.
- 2) Do sądu krajowego należy — w celu zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy 2003/88 oraz osiągnięcia rozwiązania zgodnego z jej celem — ustalenie, przy uwzględnieniu całości prawa wewnętrznego, w szczególności art. L. 223-4 kodeksu pracy, a także przy wykorzystaniu uznanych w tym prawie metod wykładni, czy możliwe jest dokonanie przezeń takiej interpretacji tego prawa, która pozwoli na zrównanie nieobecności pracownika z powodu wypadku w drodze do pracy z jedną z sytuacji wymienionych we wskazanym artykule kodeksu pracy.

Jeżeli taka interpretacja nie będzie możliwa, do sądu krajowego należeć będzie ustalenie, czy — w świetle statusu prawnego pozwanych w sprawie głównej — możliwe jest powołanie się przeciwko nim na bezpośrednią skuteczność art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88.

Jeżeli osiągnięcie przez sąd krajowy rezultatu przewidzianego w art. 7 dyrektywy 2003/88 nie będzie możliwe, strona poszkodowana w wyniku niezgodności prawa krajowego z prawem Unii będzie jednak mogła, w celu ewentualnego uzyskania naprawienia poniesionej szkody, powołać się na wyrok z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawach połączonych C-6/90 i C-9/90 Francovich i in.

- 3) Wykładni art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego przewidującego, w zależności od przyczyny nieobecności pracownika przebywającego na zwolnieniu chorobowym, wymiar urlopu przewyższający minimalny okres czterech tygodni gwarantowany dyrektywą lub równy temu okresowi.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-347/10) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Pracownik zatrudniony na gazowej platformie wiertniczej położonej na szelfie kontynentalnym przylegającym do Niderlandów — Ubezpieczenie obowiązkowe — Odmowa wypłaty świadczenia z tytułu niezdolności do pracy)

(2012/C 73/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Salemink

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Amsterdam — Wykładnia art. 45 i 355 TFUE, art. 52 TUE i tytułów I i II rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Niezastosowanie krajowego systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego do osób pracujących na platformie wiertniczej położonej na niderlandzkim szelfie kontynentalnym na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach i zamieszkałych na terytorium innego państwa członkowskiego

Sentencja

Wykładni art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. oraz art. 39 WE, należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by pracownik wykonujący działalność zawodową na stałej instalacji położonej na części szelfu kontynentalnego przylegającej do państwa członkowskiego nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu w tym państwie członkowskim na podstawie krajowego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych wyłącznie z tego względu, że zamieszkuje nie w tym, lecz w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 11.9.2010.